

Arrest

nr. 93 185 van 10 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 mei 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. COOPMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 13 juni 2008, in functie van haar in België verblijvende dochter, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.2. De gemachtigde van de minister voor Migratie- en asielbeleid nam op 12 november 2008, na te hebben vastgesteld dat verzoekster niet aantoonde dat zij ten laste was van haar dochter, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoekster diende op 3 december 2008, in functie van haar in België verblijvende dochter, een tweede aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.4. De gemachtigde van de minister voor Migratie- en asielbeleid nam op 8 april 2009, na te hebben vastgesteld dat verzoekster opnieuw naliet de vereiste overtuigingsstukken over te maken, nogmaals een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoekster diende op 26 april 2010, op basis van haar activiteiten als zelfstandige, een derde aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.6. Verzoekster werd op 2 juni 2010 in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.7. Op 10 mei 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 10 mei 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [K. F. R.], Nationaliteit :Bulgarije,[...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 26/04/2010, en verkreeg de E-kaart op 02/06/2010. Overeenkomstig artikel 42 bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Uit administratief onderzoek blijkt dat betrokkene een zelfstandige activiteit had van 3/3/2010 tot 15/5/2010. Sindsdien is betrokkene niet meer aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene een nieuwe zelfstandige activiteit heeft uitgebouwd.

Na raadpleging van de database van de RSZ (Dimona) blijkt eveneens dat betrokkene sinds 12/10/2010 niet meer als werknemer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreden en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de tegenpartij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert gespreid over twee middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 40, § 4, eerste lid, 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“De bestreden beslissing stelt zonder verdere motivering dat, indien de verzoekster op heden nog werkzoekende zou zijn in de zin van art. 40 §4, 1° van de wet van 15 december 1980 en zij een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, er verwacht zou mogen worden dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest.

Deze beslissing is genomen zonder enig verder onderzoek of verzoek aan de verzoekster om zich op heden te verantwoorden ten aanzien van het gebrek aan werk dat zij in het verleden heeft gehad, dan wel of zij op heden werk heeft.

De verzoekster was in het bezit van een E-kaart en was derhalve steeds en continu op zoek naar werk. Zij moet hiervoor geen nieuwe E-kaart aanvragen, noch melding maken m.b.t. haar nieuw werk.

De beslissing is genomen op basis van een aantal gegevens die niet meer accuraat waren. Verzoekster was op dat moment bezig met het voorbereiden van de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart.

Derhalve toont zij aan dat de bestreden beslissing onmogelijk voldoende kan gemotiveerd zijn en minstens niet zorgvuldig is genomen, gelet op het feit dat zij wel degelijk werkzoekende was en dat kort na de bestreden beslissing, haar aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart werd geweigerd.

De bestreden beslissing is dan ook een schending van art. 40 §4, 1° van de wet van 15 december 1980, nu zij ten onrechte zegt dat verzoekster niet als werkzoekende kan worden beschouwd gezien zij in tussentijd al lang had moeten werken. Deze motivering kan nooit op een ernstige wijze worden genomen wanneer de onderhorige niet wordt geraadpleegd teneinde een actuele stand van zaken te geven.

Van de overheid die de bestreden beslissing heeft genomen dient te worden verwacht dat zij op zorgvuldige wijze de feitenvinding en de juridische situatie o[ve]rschouwt alvorens tot een beslissing te komen. Zo niet, schendt zij het zorgvuldigheidsbeginsel en schendt zij evenzeer art. 40 §4, 1° van de wet van 15 december 1980.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden omschreven als een beginsel van behoorlijk bestuur, waarbij de overheid verplicht zorgvuldig te werk moet gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor moet zorgen dat alle feitelijke en juridische aspecten van het dossier degelijk zijn geïnventariseerd en gecontroleerd, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig zijn ingeschat en afgewogen, dermate dat de particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Gelet op het feit dat de verzoekster op heden nog steeds actief werk zoekt en dat de overheid, zonder verzoekster op voorhand een brief te sturen of te vragen langs te komen teneinde haar huidige situatie kenbaar te maken, een beslissing heeft genomen op basis van gegevens die niet meer accuraat zijn, kon zij de bestreden beslissing niet schragen zonder het zorgvuldigheids-en/of het motiveringsbeginsel te schenden.

Daarenboven is het begrip ‘werkzoekende’ niet uitdrukkelijk gedefinieerd in art. 40 §4, 1° van de wet van 15 december 1980, zodat dit in zijn gebruikelijke betekenis moet worden aanzien. Het begrip dient te

worden ingevuld als zijnde diegene die werk zoekt, hetgeen impliceert dat hij een inspanning levert om ervoor te zorgen dat hij aan werk geraakt.

Gelet op het feit dat dit niet van de ene dag op de andere kan gebeuren, heeft de verzoekster derhalve in de praktijk aangetoond dat zij wel degelijk de nodige inspanningen heeft geleverd.

Daarenboven heeft zij niet de mogelijkheid gehad om in het kader van haar dossier concreet aan te tonen dat zij de nodige inspanningen leverde via sollicitaties en andere zaken teneinde aan de bak te komen als werkzoekende en effectief tot het aangaan van een arbeidsovereenkomst te kunnen overgaan.

Gelet op het feit dat de administratieve overheid die de bestreden beslissing heeft genomen niet verzocht heeft aan de verzoekster om de nodige stavingstukken voor te leggen teneinde deze beslissing te nemen, heeft zij niet in feiten en in rechte voldoende argumenten en middelen gehanteerd teneinde de verzoekster te laten aantonen dat zij inspanningen heeft geleverd om als werkzoekende te worden beschouwd in de zin van de wet.

Derhalve is de bestreden beslissing nietig, nu zij niet zorgvuldig, ongemotiveerd en minstens met schending van art. 40 §4, 1° van de Vreemdelingenwet is genomen.

In die zin kan de verzoekster, zoals in de bestreden beslissing ten onrechte wordt aangegeven, niet worden verweten dat zij geen inspanningen zou hebben geleverd of niet als werkzoekende zou kunnen worden beschouwd.

[...]

Van de overheid die de bestreden beslissing heeft genomen dient te worden verwacht dat zij op zorgvuldige wijze de feitenvinding en de juridische situatie o[ve]rschouwt alvorens tot een beslissing te komen. Zo niet, schendt zij het zorgvuldigheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden omschreven als een beginsel van behoorlijk bestuur, waarbij de overheid verplicht zorgvuldig te werk moet gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor moet zorgen dat alle feitelijke en juridische aspecten van het dossier degelijk zijn geïnventariseerd en gecontroleerd, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig zijn ingeschat en afgewogen, dermate dat de particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Gelet op het feit dat de bestreden beslissing geen stempel draagt, kan niet worden nagegaan of deze beslissing is genomen door de bevoegde attaché.

Daarnaast wordt bij de akte van kennisgeving van 13 juni 2012 verwezen naar “die beslissing van 23/04/2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, met een bevel om het grondgebied te verlaten”.

De akte van kennisgeving van 13 juni 2012 verwijst aldus naar een beslissing die totaal niet overeenstemt met de (datum van de) beslissing van 10 mei 2012 waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel het grondgebied te verlaten.

Hierdoor wordt niet enkel het motiveringsbeginsel, maar ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Van een overheid mag immers worden verwacht dat zij bij de akte van kennisgeving op een correcte wijze verwijst naar de correcte beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. In casu wordt verwezen naar een beslissing die niet eens bestaat, minstens niet overeenstemt met (de datum van) de beslissing van 10 mei 2012. Er kan dus niet worden nagegaan of de akte van kennisgeving wel overeenstemt met de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Enkel al omwille van deze reden dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Ten slotte dient nog te worden gewezen op het feit dat de akte van kennisgeving zou zijn gedaan op verzoek van 'de Minister van Asiel- en Migratiebeleid' en 'de gemachtigde van de Minister van Asiel- en

Migratiebeleid'. Nog los van het feit dat de onnodige vermelding niet werd doorgehaald, dient te worden aangegeven dat bij de akte van kennisgeving melding wordt gemaakt van de Minister (en diens gemachtigde) die niet eens bestaat. De bestreden beslissing, althans de akte van kennisgeving, dient de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en voor Maatschappelijke Integratie te vermelden.

Eveneens wordt op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden doordat de akte van kennisgeving niet werd gedaan op verzoek van de bevoegde Staatssecretaris of diens gemachtigde."

3.1.2. Verweerder repliceert als volgt:

"In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van:

- de zorgvuldigheidsnorm,*
- het motiveringsbeginsel,*
- de formele motiveringsplicht van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991,*
- artikel 40 §4, 1° van de Vreemdelingenwet.*

Ter ondersteuning houdt verzoekster voor dat 'de beslissing genomen is zonder enig onderzoek of verzoek aan de verzoekster om zich te verantwoorden', en 'op basis van een aantal gegevens die niet meer accuraat waren'.

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikel 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekster haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekster haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat artikel 40 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk het volgende bepaalt:

"Art. 40. § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vevat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

*1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;
(...)"*

Uiteraard dient verzoekster, die haar verblijfsrecht heeft bekomen als zelfstandige, te voldoen aan de wettelijke voorwaarden opdat zij haar verblijfsrecht kan behouden.

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, artikel in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt dienomtrent dat:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding”

De verwerende partij laat verder gelden dat zij, na de vaststellingen die blijken uit de stukken van het administratief dossier, geenszins verplicht was om verzoekster ‘eerst te raadplegen teneinde een actuele stand van zaken te geven’.

In casu is uit administratief onderzoek immers gebleken dat (hetgeen door verzoekster ook op geen enkele manier ontkend wordt):

- verzoekster als zelfstandige slechts van 03.03.2010 tot 15.05.2010 was aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds,*
- verzoekster van 16.08.2010 tot 11.10.2010 ingeschreven was in Dimona,*
- verzoekster (minstens) sedert 01.11.2010 een leefloon ontvangt van het OCMW als samenwonende (en ook in de maanden 08.2010, 09.2010 en 10.2010 een lager bedrag ontvangen heeft).*

Gezien het voormelde, heeft de gemachtigde geheel terecht een beslissing genomen tot beëindiging van het recht op verblijf, nu verzoekster niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden (noch als zelfstandige, noch als werknemer, noch als beschikker over voldoende bestaansmiddelen).

[...]

Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat zij werk zoekt, en de gemachtigde niet mocht oordelen dat verzoeker niet kan worden beschouwd als werkzoekende.

Verzoekster verliest kennelijk uit het oog dat:

- zij slechts van 03.03.2010 tot 15.05.2010 was ingeschreven als zelfstandige, en slechts van 16.08.2010 tot 11.10.2010 als werknemer;*
- verzoekster aldus sedert 12.10.2010 niet meer is tewerkgesteld doch integendeel ononderbroken een leefloon ontvangt.*

De loutere beweringen van verzoekster dat zij werk zoekt, beweringen die ook door geen enkel stuk gestaafd worden, kunnen vanzelfsprekend niet volstaan opdat verzoekster kan worden aangezien als werkzoekende. Artikel 40bis §4, 1° van de wet stelt duidelijk dat de vreemdeling slechts als werkzoekende kan beschouwd worden “zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld”.

Verzoekster is zonder werk sedert 12.10.2010 (zijnde meer dan anderhalf jaar vooraleer de beslissing genomen werd), zodat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht vermocht te oordelen dat indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest.

Verzoekster kan niet dienstig voorhouden. Zij toont niet aan dat de gemachtigde onredelijk heeft gehandeld.

“De Raad meent dat gelet op deze feitelijke vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze kon oordelen dat de verzoekende partij, ondanks haar werkwillegheid die door de bestreden beslissing niet wordt ontkend, niet aantoonde aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet te voldoen. De stukken 6 en 7 die aan het verzoekschrift zijn toegevoegd doen aan het voorgaande geen afbreuk nu der gelijke stukken niet een bewijs van het bestaan van een reële kans op tewerkstelling vormen. De Raad herhaalt dat het bestaan van werkwillegheid in hoofde van de verzoekende partij, die niet is betwist, op zich niet volstaat om een verblijfsrecht te behouden nu dergelijke werkwillegheid niet noodzakelijk het bestaan van een reële kans op tewerkstelling impliceert. Evenmin doet het gegeven dat de verzoekende partij zwanger is en medische beperkingen kent en inmiddels bevallen is van een kind aan het voorgaande afbreuk. Haar medische beperkingen zijn elementen die er eerder op wijzen dat haar kans op tewerkstelling wordt verkleind. Derhalve toont de verzoekende partij geen schending van de door haar aangehaalde bepaling aan.” (R.v.V. nr. 70 247 van 21 november 2011, www.rvv-cce.be).

Verzoekster haar beschouwingen falen volkomen. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat verzoekster moest worden gehoord vooraleer de gemachtigde tot zulk besluit kon komen.

“Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat zij zich nog in de voorwaarden bevindt om te kunnen blijven genieten van een verblijfsrecht. Verwerende partij draagt deze bewijslast niet. (...)

In zoverre verzoeker met deze uiteenzetting en het nogmaals bijbrengen van de sollicitatie tracht een nieuwe beoordeling van haar verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad er op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Nu het hoofdmotief van de bestreden beslissing strookt met alle wettelijke bepalingen ter zake, stelt de Raad vast dat verzoekers overige kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Verzoeker toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven (R.v.V. nr. 55 051 van 27 januari 2011, www.rvv-cce.be).

Verzoekster haar beschouwingen falen in rechte en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen. Verzoeker toont geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in hoofde van de gemachtigde.

“2.9. Verzoekster betwist geenszins de vaststelling dat zij niet meer als zelfstandige tewerkgesteld is en dat zij OCMW-steun geniet maar meent dat zij zich in een uitzonderings- en overmacht[s]situatie bevindt die het behoud van het verblijfsrecht rechtvaardigt. Verzoekster verwijst naar een stuk 2 dat zij bij haar verzoekschrift voegt en waaruit blijkt dat haar dokter adviseert tijdens de zwangerschap rust te houden. Verzoekster stelt dat zij zich genoodzaakt zag haar beroepsactiviteiten als zelfstandige stop te zetten en verwijt de verwerende partij hier geen rekening mee gehouden te hebben.

2.10. In de mate dat verzoekster doelt op de situaties zoals voorzien in artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet en met haar uiteenzetting meent dat zij hieronder valt, waardoor er ten onrechte een einde gesteld werd aan haar verblijfsrecht, laat deze uiteenzetting evenwel niet toe vast te stellen dat verzoekster, die slechts enkele maanden in België tewerkgesteld was, zich bevindt in één van de vier in artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziene situaties. De Raad wijst er op dat in het door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde attest geenszins sprake is van een tijdelijke arbeidsongeschiktheid. In bijgevoegd stuk leest de Raad dat dokter [J. Q.] in dat verband slechts stelt dat met het herhaaldelijke karakter van miskramen verzoekster tijdens haar zwangerschap rust dient te houden en zij niet zwaar mag heffen en sjouwen. Zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat verzoeksters zwangerschap tot tijdelijke arbeidsongeschiktheid leidde, merkt de Raad op dat het attest dateert van 26 oktober 2010 en verzoekster reeds sedert 19 augustus 2010 niet meer aangesloten is bij een sociaal verzekeringsfonds. Bovendien blijkt dat het attest melding maakt van het feit dat verzoeksters zwangerschap op 22 mei 2011 is uitgerekend zodat hoegenaamd niet kan ingezien worden hoe dit

attest nog zou kunnen dienen als bewijs van tijdelijke arbeidsongeschiktheid op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Immers blijkt dat ook na de afloop van de zwangerschap verzoekster niet meer tewerkgesteld was. Verzoekster toont met haar betoog niet aan welke elementen aanleiding zouden kunnen hebben gegeven tot een andere beoordeling van haar situatie. Zij toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder niet over voldoende gegevens beschikte om met kennis van zaken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing" (R.V.V. nr. 71 091 van 30 november 2011, www.rvv-cce.be).

Waar verzoekster overigens voorhoudt dat de "beslissing genomen is op basis van een aantal gegevens die niet meer accuraat waren", merkt de verwerende partij nog op dat:

- verzoekster niet ontkent niet als zelfstandige of werknemer aan het werk te zijn (zij heeft het enkel over 'het voorbereiden van de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart');
- uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker ook in juni 2012 nog steeds een leefloon ontving van het OCMW.

Verzoekster haar beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Verzoekster, die de concrete vaststellingen die blijken uit het administratief dossier en waaromtrent expliciet gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, ook niet betwist, geeft overigens ook niet aan welke informatie zij nog had willen aanvoeren die relevant zou zijn.

"De zorgvuldigheidsplicht verplicht er voorts een bestuur niet toe om de inlichtingen die het via een andere overheidsdienst verwierf voorafgaandelijk aan het nemen van een beslissing met een rechts-onderhorige te bespreken." (R.v.V. nr. 36 772 van 8 januari 2010)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat verzoekers verblijfsrecht diende te worden beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

[...]

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van:

- de zorgvuldigheidsnorm,
- het motiveringsbeginsel,
- de formele motiveringsplicht van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991.

Ter ondersteuning houdt verzoekster voor dat de beslissing geen stempel draagt, zodat niet kan worden nagegaan of de beslissing is genomen door de bevoegde attaché.

Verzoekster haar beschouwingen falen volkomen.

Immers dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk de handtekening bevat en de naam vermeldt van de attaché die de beslissing genomen heeft, zijnde [E. D. J.]. Hierdoor is deze beslissing toerekenbaar aan voornoemde.

Ten overvloede laat verwerende partij gelden dat [E. D. J.] gekend is als zijnde werkzaam bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de hoedanigheid van attaché waardoor zij gemachtigd is beslissingen te nemen in naam van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie. Over de identiteit en hoedanigheid van de ambtenaar die de in casu bestreden beslissing is genomen kan m.a.w. niet ernstig worden getwijfeld.

Verzoekster is werkelijk niet ernstig waar zij zich gegriefd voelt door het gegeven dat de beslissing geen stempel draagt, en waaruit zij meent te kunnen voorhouden niet te kunnen nagaan of de beslissing genomen is door een bevoegde attaché. Verzoekster toont niet op basis van welke bepaling op straffe van nietigheid zou zijn voorgeschreven dat een beslissing de stempel van de attaché moet bevatten.

Door de verzoekende partij wordt de bevoegdheid van de opsteller overigens ook niet betwist, enkel 'het ontbreken van een stempel' wordt aangevoerd.

"De Raad stelt vast dat zowel uit de ter kennis gebrachte beslissing, als uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing rechtsgeldig genomen en ondertekend werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, nu zowel de naam als de handtekening als het feit dat deze persoon een gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is op de beslissing wordt vermeld. Er dient te worden uitgegaan van een vermoeden dat de naam en de handtekening één en dezelfde persoon betreft. Het is aan verzoeker om minstens een begin van bewijs aan te brengen waarom hij meent dat de handtekening niet zou toebehoren aan de erbij vermelde naam als waarom hij meent dat de persoon niet de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zou zijn, hoewel de beslissing dit uitdrukkelijk vermeldt. " (R.v.V. nr. 56.590 van 24 februari 2011)

Alsook:

"Uit het bovenvermelde volgt dat aan de gescande handgeschreven handtekening geen rechtsgeldigheid kan ontzegd worden en dat de gescande handgeschreven handtekening niet als bewijsmiddel mag worden geweigerd louter op basis van het feit dat het slechts een gewone elektronische handtekening betreft. Tevens volgt hieruit dat een gewone elektronische handtekening als een equivalent van een klassieke handgeschreven handtekening kan beschouwd worden indien zij de functies vervult die aan de handgeschreven handtekening wordt toegekend.

*De rechtsleer kent aan de geschreven handtekening unaniem de dubbele functie toe van identificatie van de ondertekenaar en van toe-eigening van de inhoud van het ondertekende stuk door de ondertekenaar. Een derde functie vloeit voort uit het gebruik van papier als drager van de handtekening: papier heeft als eigenschap dat elke latere verandering aan de akte onmiddellijk kan opgemerkt worden en draagt op die manier bij tot de integriteit van de inhoud van de akte (cf. J. Dumortier en S. Van Den Eynde, "De juridische erkenning van de elektronische handtekening", in *Computerrecht* 2001/4, p.187). Op de bestreden beslissing kan duidelijk de ondertekenaar van de beslissing geïdentificeerd worden, namelijk attaché [P. Vd. B.] , wiens naam figureert onder de gescande handgeschreven handtekening. De gescande handgeschreven handtekening bevindt zich onderaan de beslissing, zodat hieruit kan afgeleid worden dat attaché [P. Vd. B.] zich als gemachtigde van de staatssecretaris de inhoud ervan toe-eigent.*

Verzoekers tonen niet met concrete gegevens aan dat de bestreden beslissingen getroffen werden door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd of dat er sprake is van de schending van een substantiële vormvereiste. Dat verzoekers geen deel uitmaken van het elektronisch verkeer, doet hieraan geen afbreuk (R.v.V. nr. 81 666 van 24 mei 2012, www.rvv-cce.be).

Ook verzoekster haar kritiek op de vermelding op de akte van kennisgeving van 'de beslissing van 23.04.2012' in plaats van 10.05.2012, kan geenszins tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Vooreerst blijkt duidelijk dat deze vermelding een materiële vergissing betreft; verzoekster is zich hier ook van bewust, en geeft zelf aan dat de beslissing is genomen op 10.05.2012.

Daarenboven dient te worden gewezen op het gegeven dat een gebrek in de kennisgeving van een beslissing niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uitmaakt (cf. R.v.St. nr. 20.300, 29.4.80, Arr. R.v.St. 1980, 596). Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

“Een gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing heeft geen invloed op de wettigheid ervan en brengt niet met zich mee dat de motieven van deze beslissing onwettig zijn”. (R.V.V. nr. 14 713 van 31/07/2008)

Ook de overige beschouwingen alsdat “de onnodige vermelding niet werd weggehaald” inzake de minister of de gemachtigde van de minister, en alsdat melding wordt gemaakt van ‘de minister’ in plaats van ‘de staatssecretaris’, kunnen om voormelde reden niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekster weet duidelijk zeer goed op welke datum en door wie de bestreden beslissing genomen is.

De verwerende partij verwijst ten overvloede nog naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 45.284 dd. 1 september 2009:

“Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cfr. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, “Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht”, Brugge, Die Keure, 2007, p.815; M.JOASSART, “Les Secrétaires d’état fédéraux et régionaux”, Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 17 juli 2009 wordt mevrouw J. Milquet, die bij koninklijk besluit van 20 maart 2008 benoemd werd tot Vice-Eerste Minister en Minister van Werk en Gelijke Kansen, bovendien belast met het migratie- en asielbeleid (artikel 4). De heer M. Wathelet wordt benoemd tot staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, toegevoegd aan de minister belast met Migratie- en asielbeleid (artikel 6).

Bijgevolg kan worden aangenomen dat zowel de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, M. Wathelet, als de minister belast met Migratie- en asielbeleid, J. Milquet, bevoegd zijn voor het nemen en verdedigen in rechte van de individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet en van het besluit van 8 oktober 1981.”

Intussen is mevr. M. De Block uiteraard de bevoegde staatssecretaris, en werd de bestreden beslissing terecht genomen door haar gemachtigde.

Nu bij K.B. van 8 januari 2012 duidelijk werd bepaald dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de voogdijbevoegdheid heeft over de Dienst Vreemdelingenzaken, kan niet dienstig worden voorgehouden dat de Staatssecretaris niet de bevoegdheid zou hebben van de ‘Minister’.

De verwerende partij laat daarenboven gelden dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding haar bevoegdheid niet enkel put uit de voogdij waarvan sprake in het KB van 8 januari 2012, maar volgens de geciteerde rechtspraak ook (grondwettelijk) uit haar “toevoeging” aan de Minister van Justitie bij KB van 05.12.2012.

Artikel 2, vierde lid van het KB dd. 05.12.2012 luidt immers als volgt:

“Mevr. M. DE BLOCK, lid van de Kamer van volksvertegenwoordigers, wordt benoemd tot Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie ”

De bestreden beslissing is op wettige wijze tot stand gekomen.”

3.1.3.1. De formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het vereiste inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis

liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van artikel 62 of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. In de mate dat verzoekster aangeeft van oordeel te zijn dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet correct zijn voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling laat verweerder toe een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie indien deze burger *“niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk”*.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster op 26 april 2010 verzocht om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten op grond van haar zelfstandige activiteiten in het Rijk. Deze aanvraag werd ingewilligd, waarna verzoekster haar (voorgehouden) zelfstandige activiteiten onmiddellijk stopzette en zij, volgens de gegevens uit de dimona-databank, tussen 16 augustus 2010 en 11 oktober 2010 in ondergeschikt verband werkte. Vanaf augustus 2010 – dus ook in de periode dat zij in ondergeschikt verband werkte – werd verzoekster ononderbroken een leefloon uitgekeerd. Verweerder kon derhalve besluiten dat verzoekster, nu zij reeds meer dan een jaar niet beroepsactief was, niet langer kon worden beschouwd als een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat zij, aangezien zij reeds meer dan een jaar een OCMW-uitkering genoot, ook niet kon worden beschouwd als een burger van de Unie die voldoende bestaansmiddelen heeft om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en die over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat verzoekster weliswaar voorhoudt dat zij wel degelijk werkzoekende is, doch hiermee voorbijgaat aan het feit dat verweerder dit op zich niet in vraag stelt. Verweerder heeft slechts gesteld dat niet blijkt dat verzoekster een reële kans maakt om te worden aangesteld. Haar bewering dat zij inspanningen levert om werk te vinden is dan ook niet dienend. Verzoekster erkent bovendien dat zij niet over een arbeidskaart beschikt, zodat zij niet in de mogelijkheid is om in België op een legale wijze in ondergeschikt verband te werken. Het feit dat zij heden ongestaafd stelt dat zij de aanvraag van een arbeidskaart voorbereidt, doet ook geen afbreuk aan verweerders vaststelling dat indien verzoekster een reële kans zou hebben gehad om te worden aangesteld er mocht worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest en aan het gegeven dat niet blijkt dat zij als werknemer of werkzoekende een recht op verblijf van meer dan drie maanden, overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, kan laten gelden.

Daarnaast moet worden geduïd dat het feit dat de bestreden beslissing geen stempel draagt niet leidt tot de vaststelling dat niet kan worden nagegaan of deze beslissing is genomen door de bevoegde attaché. De bestreden beslissing bevat immers de naam, functie en de handtekening van de betrokken ambtenaar, wat volstaat om vast te stellen dat deze beslissing genomen werd door een hiertoe bevoegd persoon.

Waar verzoekster voorts aanvoert dat in de kennisgeving van de bestreden beslissing een foutieve datum wordt vermeld en dat er wordt verwezen naar een beslissing van de *“Minister”* en van de gemachtigde van de *“Minister”* terwijl dit de gemachtigde van de *“Staatssecretaris”* moet zijn kan het volstaan toe te lichten dat het hier louter materiële vergissingen betreft en dat de aangevoerde tekortkomingen in de kennisgeving van de bestreden beslissing de wettigheid van deze beslissing op zich niet aantasten (RvS 21 oktober 1993, nr. 44.631; RvS 16 februari 2004, nr. 128.173).

De uiteenzetting van verzoekster laat bijgevolg niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding krachtens artikel 42bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.1.3.3. Gelet op de bespreking van het voorgaand onderdeel van het middel kan ook geen schending van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

3.1.3.4. De beschouwingen van verzoekster laten evenmin toe te concluderen dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid of dat hij enig dienstig gegeven niet in aanmerking zou hebben genomen.

Waar verzoekster betoogt dat zij niet aangeschreven werd met de vraag om stavingsstukken voor te leggen omtrent haar inspanningen om werk te vinden moet worden opgemerkt dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij over dergelijke stukken beschikt, zodat niet blijkt dat zij enig belang heeft bij dit onderdeel van het middel. Daarenboven kan worden herhaald dat verweerder in de bestreden beslissing niet heeft gesteld dat verzoekster geen werk zou zoeken, doch wel dat niet blijkt dat zij een reële kans maakt om in België te worden aangesteld, wat in voorliggende zaak zonder meer kon worden afgeleid uit het feit dat verzoekster reeds abnormaal lang geen professionele activiteit meer uitoefende en eventueel ook uit het gegeven dat zij aangaf voorheen in haar land van herkomst geen beroep te hebben uitgeoefend, zodat niet bleek dat zij bijzondere professionele vaardigheden had waardoor een tewerkstelling in België toch nog mocht verwacht worden. Tevens moet worden gesteld dat, wanneer het de bedoeling was van verzoekster om een activiteit in loondienst uit te oefenen en op die basis een recht op verblijf van meer dan drie maanden te laten gelden, zij, gelet op artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 69sexies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een arbeidskaart B diende voor te leggen. Het staat evenwel niet ter discussie dat verzoekster dit niet heeft gedaan. Verzoekster kan ook niet gevolgd worden in haar standpunt dat verweerder niet heeft onderzocht of zij in het verleden werkte. Uit de motivering van de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt namelijk dat verweerder deze controle wel doorvoerde via een verificatie van de gegevens in de dimona-databank. Verzoekster maakt derhalve geenszins aannemelijk dat verweerder zich baseerde op gegevens die niet accuraat zijn.

De kritiek van verzoekster op de wijze waarop de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent een akte van kennisgeving invulde laat ook niet toe te besluiten dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

De door verzoekster aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK